

Conclusies

Rekwirante verzoekt het Hof:

- de punten 25 tot en met 33 en 68 tot en met 83 van het bestreden arrest te vernietigen op grond van de in de hogere voorziening uiteengezette middelen;
- het door rekwirante tegen de beslissing van de kamer van beroep van het BHIM ingestelde beroep toe te wijzen of, subsidiair, de zaak terug te verwijzen naar het Gerecht voor een nieuwe uitspraak;
- het BHIM te verwijzen in de kosten die voor rekwirante zijn opgekomen in de procedure in eerste aanleg en in de onderhavige hogere voorziening.

Middelen en voornaamste argumenten

Rekwirante verzoekt met haar hogere voorziening om gedeeltelijke vernietiging van het bestreden arrest en voert daartoe de hierna volgende middelen aan:

- A. Het Gerecht heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting doordat het heeft uitgesloten dat artikel 8, lid 1, sub b, van verordening nr. 207/2009⁽¹⁾ van toepassing was, zonder dat het de rechtspraak van het Hof betreffende de complementariteit van de waren en diensten en het beginsel van de onderlinge samenhang in aanmerking heeft genomen. Het Gerecht is ook voorbijgegaan aan de door AME met betrekking tot de soortgelijkheid van de betrokken waren en diensten aangevoerde feiten en overgelegde bewijzen, of het heeft deze verdraaid, althans wat het begrip complementariteit betreft.
- B. Het Gerecht heeft artikel 8, lid 5, van verordening nr. 207/2009 onjuist toegepast om de hierna volgende redenen:
- i. Het Gerecht heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door het merk van AME een bepaalde mate van bekendheid toe te kennen, hetgeen niet is vereist voor de grotere bescherming waarin artikel 8, lid 5, van verordening nr. 207/2009 voorziet. Bovendien heeft het Gerecht zich niet gehouden aan de criteria die in de rechtspraak van het Hof zijn ontwikkeld ter beoordeling van de mate van bekendheid van een merk.
 - ii. Het Gerecht heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door het bestaan van een onderling verband tussen de merken uit te sluiten op basis van een beoordeling van de relevante factoren (zoals de aard van de betrokken waren en diensten, het relevante publiek, de omvang van de reputatie van het oudere merk en het onderscheidend vermogen van het oudere merk), hetgeen niet strookt met de criteria die in de rechtspraak van het Hof zijn ontwikkeld inzake de toepassing van artikel 8, lid 5, van verordening nr. 207/2009. Het Gerecht heeft ook een beoordelingsfout gemaakt door te oordelen dat sprake was van gevaar voor verwarring tussen de betrokken merken, wat in het kader van artikel 8, lid 5, van verordening nr. 207/2009 niet aan de orde is.
 - iii. Het Gerecht heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting doordat het heeft geweigerd artikel 8, lid 5, van verordening nr. 207/2009 toe te passen, zonder dat het heeft beoordeeld of met het aangevraagde teken ongerechtvaardigd voordeel werd getrokken uit of afbreuk werd gedaan aan het oudere merk.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 207/2009 van de Raad van 26 februari 2009 inzake het gemeenschapsmerk (PB L 78, blz. 1).

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Sofiyski gradski sad (Bulgarije) op
3 december 2014 — Strafzaak tegen Atanas Ognyanov**

(Zaak C-554/14)

(2015/C 073/17)

Procestaal: Bulgaars

Verwijzende rechter

Sofiyski gradski sad

Partijen in het hoofdgeding

Gevonniste persoon: Atanas Ognyanov

Andere partij in de procedure: Openbare aanklager bij de Sofiyska gradska prokuratura

Prejudiciële vragen

- 1) Laten de bepalingen van kaderbesluit 2008/909/JBZ het toe dat de tenuitvoerleggingsstaat in de overbrengingsprocedure de duur van de door de beslissingsstaat opgelegde sanctie „vrijheidsbeneming” als volgt verkort op grond van arbeid die is verricht gedurende het ondergaan van deze sanctie in de beslissingsstaat:
 - A) De verkorting van de sanctie is het gevolg van de toepassing, op grond van artikel 17, lid 1, [van het kaderbesluit], van het recht van de tenuitvoerleggingsstaat op de tenuitvoerlegging van de sanctie. Laat deze bepaling het toe dat het tenuitvoerleggingsrecht van de tenuitvoerleggingsstaat reeds in de overbrengingsprocedure wordt toegepast op omstandigheden die zich hebben voorgedaan gedurende de periode waarin de gevonnisde persoon aan de rechtsmacht van de beslissingsstaat was onderworpen (namelijk op tijdens de detentie in de penitentiaire inrichting van de beslissingsstaat verrichte arbeid)?
 - B) De verkorting van de sanctie vindt plaats op grond van de aftrek overeenkomstig artikel 17, lid 2, [van het kaderbesluit]. Laat deze bepaling de aftrek van een periode toe die langer is dan de volgens het recht van de beslissingsstaat vastgestelde duur van de detentie, indien het recht van de tenuitvoerleggingsstaat wordt toegepast en daardoor de omstandigheden die zich hebben voorgedaan in de beslissingsstaat (namelijk de in de penitentiaire inrichting van de beslissingsstaat verrichte arbeid) opnieuw juridisch worden beoordeeld?
- 2) Ingeval deze of andere bepalingen van het kaderbesluit van toepassing zijn op de beschreven verkorting van de sanctie, moet dan de beslissingsstaat worden ingelicht over deze verkorting indien hij daar uitdrukkelijk om heeft verzocht, en dient de overbrengingsprocedure te worden gestaakt bij protest van zijn kant? Ingeval het bestaan van deze verplichting wordt bevestigd, hoe dient de beslissingsstaat dan te worden ingelicht: over het toepasselijke recht in algemene en abstracte zin, of over de concrete verkorting die de rechter bij de concreet gevonnisde persoon zal toepassen?

Aanvullende vraag:

Mocht het Hof van Justitie van de Europese Unie oordelen dat de bepalingen vervat in artikel 17, leden 1 en 2, van kaderbesluit 2008/909/JBZ het niet toelaten dat de tenuitvoerleggingsstaat op basis van zijn nationale recht de straf (vanwege in het buitenland verrichte arbeid) verkort, is in dat geval de beslissing van de nationale rechter om desondanks zijn nationale recht toe te passen omdat dit gunstiger is dan artikel 17 van kaderbesluit 2008/909/JBZ, in overeenstemming met het Europese recht?

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Cour d'appel de Paris (Frankrijk) op
9 december 2014 — Genentech Inc./Hoechst GmbH, voorheen Hoechst AG, Sanofi-Aventis
Deutschland GmbH**

(Zaak C-567/14)

(2015/C 073/18)

Procestaal: Frans

Verwijzende rechter

Cour d'appel de Paris

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Genentech Inc.